

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Lékó László ügyvéd által képviselt felperesnek, dr. Nagy Barbara ügyvéd által képviselt alperes ellen, tagdíj tartozás megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. október 24. napján meghozott 29.P.22.216/2007/3. számú ítélete ellen a felperes részéről 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperes részére 6.000.- (hatezer) forint fellebbezési eljárási perköltséget.

A le nem rótt 7.000.- (hétézer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében 40.400.- Ft és ennek 2005. január 1. napjától számított kamata megfizetésére kérte kötelezni alperest az önkéntes kamrai tagsága ellenére 2003. évtől 2006. évig felmerült tagdíjfizetési kötelezettségének elmulasztása miatt.

Az alperes a kereset jogalapját és az összecszerűségét is vitatva a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, fizessen meg az alperesnek 12.000.- Ft perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt 7.000.- Ft eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet indokolása értelmében a Pp. 3. § (3) bekezdése, a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdése alapján a felperest terhelte a bizonyítás, hogy a gazdasági kamarákról szóló 1999. évi CXVI. törvény 8. § (1) bek. és (3) bekezdés a) pontja szerinti tagsági viszonya és így tagdíjfizetési kötelezettsége az alperesnek fennáll a keresettel érintett időszakban. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy miután a felperes - felhívás ellenére - nem csatolt bizonyítékot az alperes tagsági viszonyáról, ezért a követelést sem jogalap, sem összecszerűség tekintetében nem találta alaposnak, ezért a keresetet elutasította.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel az ítélet megváltoztatását kérve. Hivatkozott arra, hogy az eljárásban fel sem merült, miszerint az alperes nem vált önkéntesen tagjává a felperesi kamarának, ezért az alperes által nem cáfolt nyilatkozata következtében az elsőfokú bíróságnak el kellett volna fogadnia azt a felperesi állítást, miszerint az alperes a felperesi kamara önkéntes tagja volt. Tévesnek tartotta azt az ítéleti megállapítást, hogy a felperes nem bizonyította az alperes tagságát és tagdíjfizetési kötelezettségének elmulasztását, mert megítélése szerint e tekintetben a bizonyítási kötelezettsége fel sem merülhetett. Rámutatott, hogy az alperes nem vitatta a tagsági viszonyának létrejöttét. Sérelmezte, hogy nem volt lehetősége az önkéntes nyilatkozat becsatolásával alperesi állítása cáfolatára. Álláspontja szerint az önkéntes tagság létrejöttét tényként kellett volna a bíróságnak elfogadnia, és így az alperest terhelte a bizonyítás, hogy a tagsági viszonyát felmondta, és nem terheli tagdíjfizetési kötelezettség. Csatolta az alperes 2000. június 29-i keltű tagfelvételi kérelmét.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. A felperes által a fellebbezéséhez csatolt okirat vonatkozásában a Pp. 235. § (1) bekezdésére hivatkozott.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg a tényállást, és jogi indokai alapján megalapozott az érdemi döntése is.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá:

A gazdasági kamarákról szóló 1999. évi CXVI. törvény megszüntette a kötelező kamarai tagságot (45. § (1) bekezdés) és 40. § (3) bekezdésének, valamint a 106/2000. (VI.28.) Korm. rendelet 2. § c) pontjára is figyelemmel a 8. § (1) bekezdésében az önkéntes kamarai tagságot vezette be.

A törvény 8. § (1) bekezdése értelmében a gazdálkodó szervezet kamarai tagsága - kérelmére - a tagokról vezetett nyilvántartásba történő bejegyzéssel jön létre.

Az önkéntes kamarai tag kötelezettsége a törvény 8. § (3) bekezdés a) pontja szerint a tagdíjfizetési kötelezettség.

A 8. § (4) bekezdés b) pontja szerint megszűnik a kamarai tagság, ha a gazdálkodó szervezet a naptári év utolsó napjára szóló hatállyal a tagsági viszonyt kilépéssel megszüntette és törlik a tagokról vezetett nyilvántartásból.

Az alperes az elsőfokú eljárásban állította, hogy a felperes által a keresetben érvényesített időben - 2003-tól 2006-ig - nem volt tagja a felperesnek, belépési nyilatkozatot sem tett, de 2002-ben jelezte is, hogy nem kíván tag lenni.

Az alperes ezen nyilatkozataiból következően vitatta tagsági viszonyának fennállását. Az alperes nem ismerte be tagsági viszonyának fennállását és meghatározott időben történt létrejöttét sem, továbbá egyező előadás sem volt az önkéntes tagsági viszony létrejöttéről, fennállásáról. Így a Pp. 163. § (2) bekezdés alkalmazásának feltétele nem állt fenn, nem volt tényként megállapítható, hogy az alperes önkéntes tagja volt - és mely időszakban - a felperesi kamarának.

A fenti törvényi rendelkezésből következően az önkéntes kamarai tagság létrejöttéhez nem csak a tagfelvételi kérelem szükséges, hanem az is, hogy a felperes a tagokról vezetett nyilvántartásba bejegyezze a tagot és ezt hitelt érdemlően bizonyítsa is.

Mindezek alapján - a Pp. 164. § (1) bekezdésére is figyelemmel - az elsőfokú bíróság helytállóan telepítette a bizonyítás terhét a felperesre, és megalapozottan hívta fel

- végzésben - a felperest jogkövetkezmények terhe mellett az alperes tagsági viszonyának igazolására, továbbá a tagdíjfizetés elmulasztásának bizonyítására. A felperesnek elegendő idő - mintegy négy hónap - állt rendelkezésére, hogy a bizonyítási kötelezettségének eleget tegyen, azonban ezt elmulasztotta, a tárgyaláson sem jelent meg. Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan alkalmazta a Pp. 3. § (3) bekezdését, a 141. § (2), (6) bekezdését és hozott ennek alapján érdemi döntést.

A felperes csak a fellebbezéséhez csatolt egy 2000. június 29-i keltű tagfelvételi kérelmet. A felperesnek már az elsőfokú eljárásban is rendelkezésre állt ez az okirat. A felperes az elsőfokú eljárásban felhívás ellenére nem csatolta bizonyítékait az alperes tagsági viszonyának fennállására vonatkozóan. Ezért a Pp. 235. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek fennállta hiányában a másodfokú bíróság a fellebbezéshez csatolt okiratot már nem tudta figyelembe venni érdemi döntésében.

A másodfokú bíróság utal arra, hogy a hivatkozott törvény 8. § (4) bekezdése b) pontja alapján a tagsági viszony megszűnésének kettős feltétele van, nevezetesen az is szükséges, hogy a tagokról vezetett nyilvántartásból is töröljék a tagot. Ezzel összhangban áll a felperes alapszabályának III.14.5. rendelkezése. A törlés tényének bizonyításához szükséges okirati bizonyítékot a felperes tudja szolgáltatni. Az alperes másodlagosan hivatkozott tagsági viszonyának a peresített időszakot megelőző megszűnésére is, így e vonatkozásban is a bizonyíték előterjesztésére a felperesnek lett volna lehetősége, amelyet ha nem teljesít, akkor az az ő terhére

értékelendő. Így ehhez képest is annak bizonyítása, hogy az alperes tagsági viszonya 2003. évben és a peresített időszakban fennállt, a felperest terhelte. Az iratok szerint ennek, bírósági felhívás ellenére, nem tett eleget.

Mindezek kiemelésével a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárási költség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott. Ebben az alperest képviselő ügyvéd díját a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pont és (5) bekezdés, 4/A. § (1) bekezdés alapján határozta meg bruttó összegben.

A felperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14. §-a alapján.

2008. március 6.

Dr. Lizák Tibor sk.
a tanács elnöke

. Merőtey Anikó sk.
sk.
előadó bíró

Dr. Molnár Ágnes
bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné
bírósági ügyintéző